

[Kirsten Jacobsen]

har været der, som alle har set i mange, mange, mange år, og som vi har set forværret dag for dag.

Når ministeren siger, at en pladsgaranti ikke hjælper, vil jeg gerne spørge ministeren: Er ministeren ikke enig med mig i, at da man lavede en pladsgaranti for børnepasning, skete der noget? Er ministeren ikke også enig i, at regeringens forventer, at en pladsgaranti til hospitalsvæsenet skal hjælpe, at den faktisk skal gøre, at der sker noget? Derfor kunne det godt ske, at en pladsgaranti – selv om det måske var en pisk til kommunerne i stedet for en gulerod – ville gøre, at kommunerne ville begynde at tage dette problem mere alvorligt og opprioritere det, for det er det, det trænger til at blive.

Så vil jeg gerne spørge ministeren: Finder ministeren det virkelig rimeligt, at man indretter de moderne plejeboliger på en sådan måde, at man kommer ud for, at folk, der har levet sammen et langt, langt liv, på grund af kommunens valg – for det er jo kommunens valg – kun kan tilbydes, at den ene skal bo på 1. sal og den anden på 4. sal? At man kommer ud for, at man stiller dem over for, at de skal have to forskellige lejekontrakter, skal betale to indskud, skal møblere to boliger på 25 m²? Man ved jo, at ældre ægtepar er vant til at have store, gamle, klodsede møbler, så det betyder, at man er nødt til at sælge hele gøgemøget, og så må man ud at købe noget let i Ikea, for ellers kan der ikke blive plads til hospitalssengen, som jo skal være der.

Til slut vil jeg spørge ministeren, om det virkelig er i overensstemmelse med gældende regler, at man, når man nu har valgt – kommunen har valgt – at det er den eneste måde, man kan få en plads på, så ikke opfylder reglerne i ægteskabsloven om, at når et ægtepar lever faktisk adskilt, er de at betragte som fraskilte og som to selvstændige personer og derfor skal tildeles pension som enlige. Kan man komme ud for, at man først skilles ad af kommunen, hvorefter staten tjener på det ved at udbetale pension som til et ægtepar?

Jeg synes, dette eksempel er meget talende, for det er det, der sker i det virkelig liv ude i kommunerne. Det er sådan, mange kommuner gør, og det er sådan noget, som gør, at pårørende og familie ikke ved, hvad de skal gøre. Og så skal de høre på os herinde i Folketinget, der siger: Jamen vi gør det så godt, vi kan; vi

prøver skam, og vi har skam alle gode ønsker og intentioner. Det har man sagt i alt, alt, alt for mange år.

Både de ældre og deres pårørende, som vil blive belastet af, at de ældre ikke kan få den pleje, som de har krav på, forventer, at der snart sker noget på dette område. Men jeg vil gerne have, at ministeren svarer på de konkrete spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Inden ministeren skal svare, synes jeg, det ville være yderst relevant at stille spørgsmålet til Fremskridtspartiet ved fru Kirsten Jacobsen.

Jeg forstår til fulde ordførerens indignation over de forhold, man kan støde på ude omkring i landet, og disse forhold tror jeg Fremskridtspartiet i lighed med Socialdemokratiet er meget optaget af at finde en løsning på.

Men ét spørgsmål står tilbage, som vi ikke har fået svar på, og det får vi heller ikke igennem forslaget. Det er: Hvordan skal denne pladsgaranti – hvis vi kan kalde den det, når vi taler om plejehjemspladser – finansieres? Jeg har svært ved at håndtere de meldinger, der er kommet fra Fremskridtspartiet i den sidste tid, for jeg må gå ud fra som absolut givet, at hvis Fremskridtspartiet kan blive enig med regeringen om, at vi yder en så kraftig merindsats, at vi løser problemet her, så agter Fremskridtspartiet at stemme for finansloven, når vi kommer til den side af sagen. Er det sådan, vi skal forstå Fremskridtspartiet? Eller skal vi forstå udmeldingen fra Fremskridtspartiets finanslovsordfører sådan, at man over en fireårig periode skal spare 120.000 mennesker i den offentlige sektor?

Vi har et forklaringsproblem i forhold til Fremskridtspartiet. Ønsker man at få en voldsom oprustning af den offentlige sektor, bl.a. for at løse nogle gode opgaver, eller vil man – som man har tilkendegivet via finanslovsordføreren – gå ind og skære kraftigt i den offentlige sektor?

Det er sådan set det eneste og enkle spørgsmål, jeg har til Fremskridtspartiet, og det går mere overordnet på økonomien og strategien end på det gode i selve forslaget.

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg vil så holde mig til det, det omhandler